

poctivosti a víry, kdyby se měla dle dovolatele uplatniti zásada, že dokud z jeho příkazů vzcházejí pro něho lehko nabyté zisky, je věc v pořádku, ale každá ztráta že jde na vrub příkaznice, poněvadž při velké ztrátě z pozadí do popředí naroste existence nepatrného úředníka bankovního a podezření, že šlo přece jenom o diferenční obchody. Stejně ceny je dovolací tvrzení, že žalobkyně jako dobrý hospodář měla dovolatelovy příkazy realizovati jenom, pokud by z nich plynul pro dovolatele zisk a jenom do výše jeho krytí. Otázka krytí jest právním poměrem pro sebe a nemůže býti směřována s právním základem žalobního nároku.

Čís. 3755.

Novela o právu manželském (zákon ze dne 22. května 1919, čís. 320 sb. z. a n.).

I nápotomně se dostavivší zlý úmysl, nehlásiti se již k manželu, jest rozlukovým důvodem dle §u 13 c) rozl. zák.

Opomenutí vyhlášky, vyzývající manžela, zdržujícího se v cizině, by se vrátil do společné domácnosti, v cizích listech není vadou vyhlašovacího řízení.

(Rozh. ze dne 23. dubna 1924, Rv I 374/24.)

Manželka žalobcova odjela v roce 1912 s výpravou Červeného kříže do Bulharska, dostavši od manžela svolení k jízdě s podmínkou, že se za krátký čas vrátí do společné domácnosti. Ježto se manželka dosud nevrátila, vymohl si žalobce veřejnou soudní výzvu manželky k návratu dle §u 13 písm. c) rozlukového zákona. Soudní výzva byla doručena opatrovníku žalované a zůstala bez výsledku. Žalobě o rozluku manželství z důvodu §u 13 písm. c) rozl. zák. procesní soud první stolice vyhověl, odvolací soud žalobu zamítl.

Nejvyšší soud obnovil rozsudek prvního soudu.

Důvody:

Odvolací soud považoval za podstatnou vadu řízení, že vyhláška, kterou byla žalovaná vyzvána, by se vrátila k žalobci, byla uveřejněna toliko v československém úředním listě a nikoli též v některých novinách bulharských, aby žalovaná aspoň s jakousi jistotou byla o něm uvědoměna. Odvolacímu soudu nelze přisvědčiti. Podle čl. I. písm. b) vládního nařízení ze dne 27. června 1919, čís. 362 sb. z. a n., soud sice může k návrhu, neb i z úřední moci naříditi, by vyhláška byla uveřejněna i v jiných listech (než v novinách určených v té které zemi pro úřední vyhlášky), zejména v cizích, pobývá-li vyzvaný mimo toto území, avšak opomenutí tohoto uveřejnění, daného straně nebo soudu pouze na vůli, nemůže býti považováno za nedostatek vyhlašovacího řízení, zejména v tomto případě, poněvadž podle úřední zprávy československého vyslanectví v Sofii ze dne 19. května 1923 o osudu žalované od

22. května 1912 Červenému kříži bulharskému není ničeho známo, tedy předpoklad, že žalovaná dosud pobývá v Bulharsku, nemá ve spisech opory. Ale odvolací soud dospěl k názoru, že, i kdyby bylo bývalo šetřeno opatrnosti při vyhláše v bulharských novinách, nebylo by lze žalobu uznati odůvodněnou, protože tu není předpokladu a podmínky pro rozlukou manželství z jediné uplatňovaného rozlukového důvodu zlomyslného opuštění podle Šu 13 písm. c) rozl. zákona. To usuzuje odvolací soud z dovolatelova přednesu, podle kterého dovolatel žalované sám dal svolení, by odjela do Bulharska a účastnila se balkánské války, čímž má vyvráceno, že žalovaná opustila dovolatele zlomyslně. Odvolací soud k tomu poznamenává, že ani v odvolatelových tvrzeních, ani ve výsledcích jednání není opory pro další předpoklad, že žalovaná takový úmysl pojala snad později, a označuje za mylný právní názor prvního soudu, že již okolnost, že žalovaná v šestiměsíční lhůtě neobnovila se žalobcem manželské spoluzítí, sama o sobě odůvodňuje onen žalobcem uplatňovaný důvod rozlukový. Ani tu nelze odvolacímu soudu úplně přisvědčiti. Podle Šu 13 písm. c) rozlukového zákona jest rozlukovým důvodem, opustil-li manžel manžela zlomyslně a nevrátil-li se na soudní výzvu do šesti měsíců. Byť i byl dovolatel původně svolil, aby žalovaná odjela na podzim roku 1912 jako ošetřovatelka Červeného kříže do Bulharska a účastnila se balkánské války, přece sluší usuzovati z chování žalované, která od té doby, ač v Praze zůstala manžela a dospívající dceru, nedala o sobě zprávy, že se u ní zlý úmysl, manžela opustiti, dostavil později. I nápotomně se dostavivši zlý úmysl, nehlásiti se již k manželu, musí býti považován za rozlukový důvod podle Šu 13 písm. c) rozl. zák., neboť i takové nehlášení ukazuje na vědomé bezprávi, by byl manžel zkrácen ve výkonu svých manželských práv. K tomu přistupuje zjištění, že žalovaná nedala sluchu výzvě podle Šu 13 písm. c) rozlukového zákona, a nerozhodno jest, jak správně vyslovil soud prvního stolu, že se výzva ani nedostala k vědomosti žalované, neboť právě veřejnost vyhlášky předpokládá neznámost pobytu strany vyzývané, a byl-li zachován postup předepsaný vládním nařízením ze dne 27. června 1919, čís. 362 sb. z. a n., je tím další předpoklad Šu 13 písm. c) zákona splněn.

Čís. 3756.

Na základě exekučního titulu, zavazujícího úpadkovou podstatu, by nárok proti podstatě uspokojila do určité doby pod dűhonem práva, lze po uplynutí lhůty vésti na úpadkovou podstatu exekuci. Není ani na vymáhajícím věřiteli, by prokázal, že úpadková podstata stačí ku krytí dluhů podstaty, že správce podstaty otálí s plněním a že marně hledána odpomoc u komisaře úpadku, ani na soudu, povolujícím exekuci, by předem zjistil, zda úpadková podstata stačí ku krytí dluhů podstaty.

(Rozh. ze dne 23. dubna 1924, R II 116/24.)

Vymáhající věřitelka žalovala úpadkovou podstatu na uznání dluhu, přihlášeného k úpadkové podstatě do III. třídy věřitelské, správcem při